Tractatus

tn̄ cā materialis in q̄ et effect⁹ coincidere possūt nec valet si dicat̄ scd̄a intē⁹. est in obiecto cognito. vt in materia in q̄ vel in s̄biecto g̃ nō in itellectu tāq̄ʒ i materia in q̄. q2 licet scd̄a intētio sit i obiecto ꝯgnito tāq̄ʒ in fūdamēto ⁊ in subiecto nō vltimato siue subiecto q̄. nō tn̄ est ibi tāq̄ʒ i s̄biecto vltimato ⁊ subiecto qd̄. dicit̄ autē obiectū ꝯgnitū ꝯcept⁹ ꝓme intētōnalīs s̄b q̄ res p̄ntatur intellectui sicut res obiecta speculo p̄ntat̄ p ymaginē. Tali āt ꝓme intētōi generi ꝯ cōcretiue accepte cōueniūt diffinitōnes logice. q2 vniuersalit̄ ꝯm est in logica. qd̄ aliud ē qd̄ diffinit̄ ⁊ aliud cui diffinitū atribuit̄. Quare s̄bdit̄ in calce ꝑpōis ꝓ quo verificat̄ ꝑposita diffinitō. minor p3 p porphiriū ⁊ petr̄ hispanū. q2 in hoc distinguūt̄ tria p̄lia substātialia gen⁹ species et dr̄ia. q2 gen⁹ est pueda forma formabilis siue determinabilis. species forma formata. ⁊ dr̄ia forma formans ꝑut clarius inuenies circa textū porphi. ❡ Conclusio seq̄t ex p̄missis ⁊ ꝓbat̄ āpli⁹ sic. quia illud est bene diffinitū. cuius diffinitō precise ⁊ adeq̄te explicat q̄dditatez diffiniti ipsū ab alijs distinguens ⁊ sepans. ista est huiusmōi. g̃ genus est bene diffinitū. Minor declarat̄. q2 cū ipm sit p̄bile bn̄ dicit̄ gen⁹ est qd̄ predicat̄ d̄ pluribus quia hoc est de rōe predicabilis. Et quia est distinctū ab alijs q̄tuor lō subiungit̄ dr̄ntibus spetie tāq̄ʒ de ꝓprijs subijcibilibus suis. in quo differt a proprio qd̄ predicatur de vna sola spetie ⁊ a spetie. que predicat̄ dūtaxat de pluribus indiuiduis. p hoc vero qd̄ subiūgit̄ in quid distinguitur ab accidente. qd̄ predicat̄ in q̄le. Et a differentia que p̄tur in quale essentiale

Ad obiecta in oppositū.

❡ Ad primū est dicēdū q̄ nō valet ꝯn̄tia differētia est s̄bstātiale pricipiū spetiei. g° p̄tur in quid. q2 duplex est quid. vnū qd̄ se habet p modū forme formabilis ⁊ p cōsequēs p modū potentie ⁊ s̄biecti. Et tale est pricipiū substātiale ⁊ quidditatīm. vt dicit̄ in maiore ē ge⁹ ⁊ p̄t in quid ❡ Aliud est se h̄ns p modū formātis ⁊ actus. ⁊ hoc ꝯm ph̄ʒ dicit̄ potius essentialis q̄litas q̄ʒ substantia. et t̄l'e pricipiū est differentia q̄ ꝑpter retinet modū p̄dicādi i q̄le. ⁊ nō dicit q̄d nisi cāl'r ⁊ p mōʒ ꝯstituēt ꝯ pricipij. Ge⁹ ꝯo ⁊ spēs dicūt q̄d pticipatie ⁊ p modū ꝯstituti ge⁹ quidē ꝯm potētiā ⁊ spēs ꝯm actū. ❡ Ad scd̄m dicit̄ q̄ licet qd̄ sit infitū ꝯm se finitat̄ tn̄ p pticl'as seq̄ntes. ⁊ sic notificat diffitū ❡ Ad 3ᵐ ē dcm̄ q̄. qd̄ accipit̄ i diffitōe ifite l' ſi accipiat̄ relatiue tunc refert vniūsale s̄b itellectum in intentōe illa gen⁹ cut magis cōe intelligit̄ in min⁹ cōi. nec cōmittit̄ nugatio ꝑpe. Quia qd̄ refert vl'e cū sequētib⁹ pticulis determinantib⁹ vl'e ad certā spēm vl'is. ❡ Ad quartū ē dicendum licet ibi gen⁹ actu nō p̄dicat̄ de pl'ib⁹ dr̄ntib⁹ spē tn̄ aptitudine. Verba aūt in diffinitōibus posita. vt d2 in capl'o de spē dicūt aptitudinē ⁊ nō actū. ❡ Sed ꝯtra hoc arguit̄ sic. aptitudo p̄dicādi de plurib⁹ dr̄ntib⁹ spē. cōuenit aīali seclusa oī operatōe intellectus. Hec ē vera aīal est natum predicari de homine ⁊ asino in quid. ❡ Solutio. licet animal seclusa oī operatione intellectus sit aptū natum predicari de pluribus differentib⁹ specie in eo q̄ q̄d est aptitudine remota. non tn̄ aptitudine propinqua. iam predicatur in diffinitiōe dicit aptitudinē ꝑpinquaʒ. talis em̄ aptitudo ꝑpinq̄ est quedā passio generis ꝑ scd̄a intentōe nō cōueniēs alicui nisi in quo fundat̄ gen⁹ ꝑ intentione scd̄a sicut i simili aptitudo ꝑpinqua ad disgregandū visum est passio albedinis. ⁊ nō conuenit alicui nisi per albedinem. Sed aptitudo remota ad disgregandum visum bene cōuenit alicui sine albedine. Nam sicut pānus niger est aptus natus esse albus. sic est aptus natus disgregare visum aptitudine remota. Et ita seclusa omni opatōe intellectus diffinitio non conuenit aīali. nec etiam illa intentio genus. ❡ Ad quintū est dicendū q̄ genus ꝯsideratur dupl'r. vno mō vt est ꝯtractū ad speciem p dr̄ntiā Et sic habet rōem ptis material' ⁊ spēs modū toti⁹. Alio mō ꝯsiderat̄ in cōi vt sub se cōtinet multas species. ⁊ sic se hʒ p modū totius vl'is respectu spēi. ❡ Ad sextū est dicendū. q̄ species habet duplex esse. scʒ esse confusum qd̄ hʒ in genere. in quo ꝯueit cū alijs spēbus. ⁊ esse distinctum qd̄ hʒ p dr̄ntiā. in quo differt ab alijs spēbus. licet igit̄ gen⁹ nō dicat totū esse distinctum ipsius speciei. dicit tamen totum esse confusum ⁊ formabile siue determinabile eiusdem ❡ Ad septimū dicendū est qd̄ species accipit̄ dupl'r. vno mō ꝑ scd̄a intentōe Alio mō ꝑ denominato siue prima intētione. licet igitur gen⁹ p̄dicetur de plurib⁹ conuenientibus specie. accipiendo speciem scd̄e intētōnaliter nō tn̄ accipiendo eam ꝓme intētionaliter siue ꝑ denoīato. Vn̄ in argumento cōmittitur fallatia figure dictionis p mutationem accidētalis in subale. Quia igitur a cōueniētia accidentali spēr in ꝯmuni intētōe spēi. ad ꝯueientiā eādē in nat̄a et eēntia spēi q̄ est essentialis. ❡ Ad octauum est dicendū q̄ mod⁹ p̄dicandi in q̄d vniuoc⁹ est ꝯm cōem vniuocatōis rōem

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iii-78/0113
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG